

РЕШЕНИЕ

№ 2159

гр. София, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав,
в публично заседание на 11.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **5022** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 80, ал. 3 от Закона за държавната собственост /ЗДС/.

Образувано е по изпратено по компетентност на основание чл. 133, ал. 1 АПК адм. дело № 425/2023 г. по описа на Административен съд – Плевен, образувано по жалба на „Конфедерация на независимите синдикати в България“ (К.), представлявана от П. Д., против заповед № ДС-30-02/20.02.2023 г. на Областния управител на област П., с която на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС от жалбоподателя се изземва недвижим имот - частна държавна собственост, представляващ „Културно-просветна сграда (салон) – ниско тяло“ – първи етаж, с идентификатор 56722.662.129.3.1 по КК на [населено място], с адрес [населено място], [улица], актуван с акт за държавна собственост № 4783/25.01.2010 г.

В жалбата се излагат аргументи за нищожност на оспорения административен акт, като се твърди, че е постановен при съществено нарушаване на императивни разпоредби на материалния и процесуалния закон, както и без наличието на необходимата компетентност за това на издалия я административен орган.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. П., която поддържа жалбата и моли оспорената заповед да бъде прогласена за нищожна. Претендира сторените по делото разноски.

Отвѣтникът – Областният управител на област П. се представлява от П. Т.-директор на дирекция АКРРДС на областна администрация – П. и от юрк. Х., които оспорват

жалбата и молят същата да бъде оставена без уважение. Представя писмени бележки по делото и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Със споразумение между „Софис“ АД (в ликвидация) и К., утвърдено от Министъра на регионалното развитие и благоустройството № 90-04-595 от 16.06.2000 г. за изпълнение на основните синдикални функции на К. е предоставен имот с идентификатор 56722.662.129.3.1 по КК на [населено място], находящ се в [населено място], [улица], представляващ „Културно-просветна сграда (салон) – ниско тяло“ – първи етаж, със застроена площ от 469 кв.м. Имотът е актуван с А. № 4783/25.01.2010 г.

Със заявление вх. № ДС-13-2/21.12.2020 г. до областния управител на област П. жалбоподателят поискал на основание чл. 67, ал. 8 от Правилника за прилагане на Закона за държавната собственост (ППЗДС) вр. чл. 20, ал. 2 и чл. 56 от ЗДС да бъде учредено безвъзмездно право на ползване за срок от 10 години на регионалния съвет на К. П. върху горепосочения недвижим имот. Предвид така подаденото заявление с писмо изх. № ДС-13-2-(3) от 05.03.2021 г. областният управител на П. изискал становище от Министъра на регионалното развитие и благоустройството относно приложението на разпоредбата на чл. 67, ал. 8 от ППЗДС в случая, предвид обстоятелството, че посочената норма е приета след като имотът вече е бил предоставен за ползване на К..

С писмо № 90-04-130/19.04.2021 г. на зам.министъра на регионалното развитие и благоустройството било посочено, че за регионалната структура на К. липсва правно основание за ползване на имотите – частна държавна собственост, намиращи се в [населено място], тъй като не е осъществен фактическият състав на чл. 67 от ППЗДС. Горепосоченото споразумение между „Софис“ АД (в ликвидация) и К. не се явявало такова, тъй като нито в отменения, нито по сега действащия ППЗДС съществувала възможността имоти частна държавна собственост да се предоставят за ползване на регионалните ръководства на синдикалните организации от министъра на регионалното развитие и благоустройството, като това можело да стане единствено чрез сключването на договор между областния управител и представители на съответната организация. Било посочено, че областният управител следва да извърши преценка за наличие на законоустановените предпоставки по чл. 67 от ППЗДС включително и липсата на свързаност на посочените от синдиката основни синдикални функции с осъществяването на дейности с икономически характер.

Със заповед № РД-09-15/03.02.2023 г. областният управител на област П. разпоредил извършването на проверка относно начина на ползване на „Културно-просветна сграда (салон) – ниско тяло“ – първи етаж, представляващ имот с идентификатор 56722.662.129.3.1 по КК на [населено място]. Видно от съставения констативен протокол от извършената на 06.02.2023 г. проверка, назначената комисия установила, че имотът се състои от фойе, зала (салон) и санитарни възли. Целият първи етаж бил предоставен с договор от 06.01.2023 г., сключен между П. Д. – президент на К. и сдружение „Спортен клуб по културизъм и армспорт К.“ [населено място] за ползване от спортния клуб срещу месечен наем в размер на 600 лева. Ползвателите преустроили фойето на салона в кафене, а самият салон бил превърнат във фитнес зала. В обслужващите помещения към залата били инсталирани сауна и

солариум.

След извършената проверка и с оглед обстоятелството, че по отношение на горепосочения имот не е налице валидно учредено право на ползване по реда на чл. 67 от ППЗДС, както и че същият не се ползва по предвиденото от закона предназначение, областният управител на област П. издал заповед № ДС-30-02/20.02.2023 г., с която на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС наредил да се из земе от К. недвижим имот - частна държавна собственост, представляващ „Културно-просветна сграда (салон) – ниско тяло“ – първи етаж, с идентификатор 56722.662.129.3.1 по КК на [населено място], с адрес [населено място], [улица], актуван с акт за държавна собственост № 4783/25.01.2010 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване административен акт, като сезирането на съда, предвид твърденията за нищожност, на основание чл. 149, ал. 5 АПК не е ограничено със срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото дело е твърдяната нищожност на заповед № ДС-30-02/20.02.2023 г., на областния управител на област П., поради което съдът следва да провери единствено, дали посочените в протеста пороци на оспорения акт са толкова тежки, че да обусловят неговата нищожност.

В административното право липсва специален законов текст, който да регламентира, кога съответният акт е нищожен и в кои случаи е унищожаем. Общоприето е становището, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки недостатъци не могат да произведат своя ефект като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят правни последици. Във всеки отделен случай действителността на административния акт се преценява конкретно с оглед на тежестта на порока, от който е засегнат, и дали той е годен да предизвика промяна в правната сфера на адресатите на акта.

Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, в доктрината и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породя правните последици, към които е насочен. С оглед на горното и на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: липсата на компетентност на органа, издал акта, винаги е основание за неговата нищожност; порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление; нарушенията на административнопроизводствените правила са основания за нищожност, само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Като правило нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден въз основа на нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това единствено

пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта би довела до нищожност на посоченото основание. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило, и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв административен акт, посоченият порок обуславя нищожност.

В конкретния случай оспорваното решение е издадено от компетентен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 80, ал. 1 от ЗДС имот - държавна собственост, който се владее или държи без основание, който се ползва не по предназначение или нуждата от който е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на областния управител въз основа на мотивирано искане на съответния министър или ръководител на ведомство. В този смисъл неправилно е становището на жалбоподателя, че не е в компетентността на областния управител да изземва имоти – частна държавна собственост, които са предоставени за ползване на К., като това било в прерогатива единствено на Министерски съвет и на министъра на регионалното развитие и благоустройството. Т. тълкуване не намира опора в нито една правна норма и както е отбелязано и в писмото на зам.-министъра на регионалното развитие и благоустройството, нито в отменения, нито по сега действащия ППЗДС съществува такава възможност. Следва да се отбележи, че в чл. 67, ал. 8 от ППЗДС е уредено правомощието на областния управител да учредява безвъзмездно право на ползване върху имот – частна държавна собственост, на регионалните ръководства на синдикатите за изпълнение на основните им синдикални функции, а ал. 12 на същата разпоредба позволява на областния управител да прекрати едностранно договора при констатирано нарушение на предвидената по ал. 1 забрана за осъществяване на икономическа дейност.

На следващо място, липсва порок във формата на акта, който да е толкова сериозен, че практически да се приравнява на липса на форма и оттам на липса на волеизявление, така че да е основание за нищожност. Протестираната заповед е издадена в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са обективно и пълно фактическите и правните основания за издаване на акта, както и разпоредителната част. Изложените в обстоятелствената част на акта факти съответстват на приложените по делото писмени доказателства.

Съдът не констатира да са извършени нарушения на процесуалните правила в хода на производството по издаване на акта. Оспореният административен акт е издаден, след като са обсъдени всички релевантни за случая факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 от АПК, изискващи индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. Не е нарушено и накърнено правото на защита на жалбоподателя в хода на производството.

Оспорената заповед не е нищожна поради липса на предмет и не страда от порока материална незаконосъобразност до степен, водеща до нейната нищожност. За да обуслови порокът материална незаконосъобразност на административния акт неговата нищожност, а не унищожаемост, е необходимо: да е налице пълна липса на условията /предпоставките/, визирани в хипотезата на конкретна материалноправна норма; актът да е изцяло лишен от законово основание; акт с такова съдържание да не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон и от нито един орган. В случая такъв тежък порок на акта не е налице.

Заповедта е издадена на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС т.е. съществува формалното

основание за постановяването ѝ. За да се приложи разпоредбата на чл. 80, ал. 1 от ЗДС, е необходимо едновременното изпълнение на две материалноправни предпоставки. Първата е наличие на недвижим имот, който е държавна собственост, а втората - владение или държане на този имот от трето лице без основание. В случая и двете предпоставки са налице. apis://base=narh&doccode=4498&topar=art80_al1&type=201/ Предвид гореизложеното, съдът счита, че по делото не се доказва наличието на основания в достатъчна степен съществени, които да са рефлектирали върху воляизявлението на административния орган и да са го опорочили до такава степен, че да обоснове неговата нищожност. Не се доказва, че административният акт е издаден при липса на материална компетентност или че страда от особено тежък и нетърпим от закона порок, че да не може да породи правни последици. При това, че е изтекъл срокът за оспорване законосъобразността на решението, на преценка подлежат единствено евентуални пороци, толкова тежки, че да направят невъзможно съществуването на акта като такъв. Релевираните основания за незаконосъобразност, изразяваща се в унищожаваност на акта, са неотнормирани към настоящия спор.

С оглед направеното своевременно искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и предвид изхода на спора, съдът на основание чл. 143, ал. 3 от АПК следва да присъди такова на ответника в минимален размер от 100 лв. съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, от АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на „Конфедерация на независимите синдикати в България“, представлявана от П. Д., против заповед № ДС-30-02/20.02.2023 г. на Областния управител на област П., с която на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС от жалбоподателя се изземва недвижим имот - частна държавна собственост, представляващ „Културно-просветна сграда (салон) – ниско тяло“ – първи етаж, с идентификатор 56722.662.129.3.1 по КК на [населено място], с адрес [населено място], [улица], актуван с акт за държавна собственост № 4783/25.01.2010 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 143, ал. 3 от АПК „Конфедерация на независимите синдикати в България“, представлявана от П. Д. да заплати на Областната администрация П. сума в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му пред Върховния административен съд.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ:

